

Almanach

1. ročník

2015

Štěpánka Friedlová

Předmluva

Na epochu poetiky jsem se těšila. Poezii jsem nikdy předtím nečetla, ale vždycky jsem toužila dozvědět se o ní něco víc. Bylo mi jasné, že budeme muset složit pár básní, a tak jsem byla zvědavá, jak se moje tvorba změní důsledkem většího vědění a poznání poezie samé.

První zadání byla báseň s minimálně čtyřmi verši na jakékoli téma. Vytvořila jsem báseň, tedy spíše bych ji nazvala dětskou říkankou, a byla jsem ohromena vlastní neschopností. Doufala jsem tedy, že u druhé básně se mi povede lépe. Ovšem zadáním byla báseň, která potěší nebo rozesměje, celkově bude mít pozitivní nádech. Nikdy jsem moc neuměla psát vtipné texty, takže bohužel ani tento úkol jsem nesplnila tak, jak bych si přála. Až třetí úkol mi zase vrátil naději. Hned po jeho zadání mi bylo jasné, že se pokusím složit sonet. Mým cílem tedy bylo, konečně složit báseň, která člověka donutí se nad ní zamyslet. Tak tedy vznikla Dívenka, která je i v této sbírce.

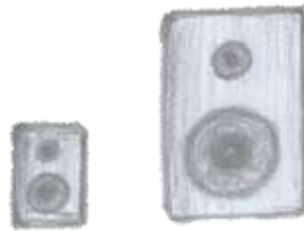
Tvorba almanachu pro mě byla lekcí. Nejdříve jsem byla ztracená v oceánu programu Word, ale postupem času jsem objevovala ostrůvky s velice užitečnými programy, a tak mě práce začala celkem bavit. Hlavním cílem se stala jednoduchost grafiky, neboť si myslím, že v ní je krása, a já jsem hlavně chtěla, aby vynikla samotná básnická tvorba naší třídy. Básně jsem seřadila od těch, co potěší nebo vyvolají úsměv na rtech, přes haiku až po tvorbu, nad kterou se člověk může zamyslet.

Doufám, že ji oceníte stejně jako já a užijete si četbu.

Krásné ráno

Vždycky, když vstanu,
pustím si hudbu.
K tomu hraju na bubnu
a u toho blbnu.

Jan Kožíšek

Voda

Voda je něco krásného,
dává život nám všem,
co přece přát si jiného,
než doušek vody jen.

Bublá a skáče, píseň má,
dokáže potěšit, radost rozdává.
Však i zlá dokáže být, tak moc temná,
každý ten žal její moc dobře zná.

Však milujme vodu,
mějme ji rádi,
od toho nás přece
nic neodradí.

Terezie Mádrová

Odpoledne probudí mě vůně čerstvé kávy.
Protáhnu se, sednu k telce a zapnu si zprávy.
Katastrofa, apostrofa a dalších strof je spousta.
Hlavně že mám z první ruky, kdo s kým a proč
pouští.
Vypnu zprávy, kouknu z okna a dýchám svěží
pražský vzduch.
Klaksony se překřikují a nad čističkou mračna
much.
Alespoň něco tady žije, i když jsou to paraziti.
Těžko v ruchu velkoměsta na jinou věc naraziti.
Už je večer a já jdu spát. A jsem spokojený.
Neb můj životní styl parazita je zas na den
ukojený.

Benjamin Šťastný

Čepice

Kdysi jsem měla čepici
po dědovi, pletenou
na mou zmatenou palici
padla v tom chladném měsíci.

Tu zimu bylo hodně sněhu,
čepice se hodila.
A i přes mou velkou snahu
čepice se ztratila.
A tak se mi líbila!

Za rok jedu v tramvaji
a vidím tam holčičku,
pozorují potají
tu její čepičku.

Ta holka mi jí ukradla!
Parkem jsem šla za ní,
a pak jsem ji napadla,
maminka ji asi shání.

Anna Ponzerová

Radost

Co je to radost?
radost je pocit,
který se tě chce zmocnit.
Když se to náhodou povede,
tvé srdce se zasměje.

Jak se radost projevuje?
Když se člověk raduje,
pořádně se zasměje.
Očička mu krásně září,
až do tebe radost vráží.

Co udělá lidem radost?
No víš, to je u každého jinak.
Někomu stačí dobře napsaná písemná práce,
krásný východ slunce...
Támhle, malý mravenec si svůj drobek na zádech
nese.

Jak udělám já někomu radost?
U tebe bude stačit pouze tvá neznalost.

Zsófia Moravcsíková

Vítr odvál listů pár,
kapky deště tančí,
s barvami si někdo hrál,
podzim brzy skončí.

Rebeka Harrisová

Vidlička

Chvalozpěv o vidličce,
chci napsat již dlouho.
Pořád se mi nedaří,
ale zmírám touhou.
Nic však z toho nebude,
páč neumím psát.
Bodám si teď vidličkou,
do svých vlastních zad.

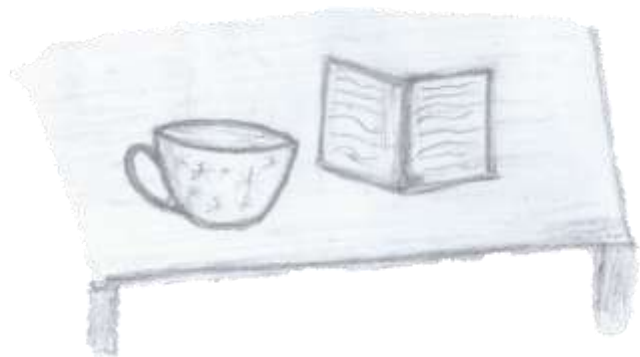
Alica Priehradniková

Pohoda

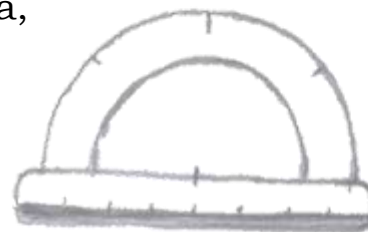
Není nad to dát si čaj
v tento chladný čas.
K tomu sladké cukroví,
i když vánoční čas ještě není.
Ještě k tomu knížku dobrou
a už si jdu lehnout.
S ponožkami do postele
to mi ale bude vesele!
V teplém místě odpočívám
a najednou usínám.

Jana Žemličková

Úhloměr

Když vstal jsem jednou časně z rána,
zasáhla mne velká rána,
že doma jsem si zapomněl,
svůj oblíbený úhloměr.
Pak uvědomil jsem si náhle,
co našeptává mi hlas v hlavě,
že bez něj nesvedu snad ani krok,
je pro mne jako pytel drog.

Naštěstí vzpomněl jsem si včasně,
s úhloměrem, jak žije se krásně!

Tak jsem se otočil na cestu zpět,
snad stanu se doktorem přírodních věd.

Adam Bejšák

Policista venčí dogy,
vycvičené věřit drogy.
Čeká, že něco zavětrí,
ale venku je dnes bezvětrí.

Klára Vostatková

Jiné světy

Vůně papíru a teplo ohně,
mi splývá vedví pohotově.
Rudé světlo žihá potišťené stránky
a slova hojí drobné ranky.

Nechám se vtáhnout do světa fantazií,
kde trollové a draci žijí,
po boku s krutými pány,
jejichž osudy jsou pevně dány.

Do světa velkých činů,
za které nese autor vinu,
do velkolepých hradních věží,
do zemí, kde věčně sněží.

Nakonec, vždy sáhnu po další knize,
přilnu k postavám, k jejich tíze.

Amálie Matějková

Tomáš se v posteli neposedně vrtí,
už ve snu se obává kruté smrti,
když na rozvrh upře svá rozespálá očka,
je mu jasné, že návratu domů se již nedočká,
po snídani se řádně rozloučil s rodinou,
a vykročil do školy se strašnou vidinou.

Matyáš Hlavnička

Metro

Metro, davy, chaos, spěch,
práce, bágl na zádech.
Bez úsměvu, bez radosti,
přijdou mi jak plný zlosti.

Noviny, mobil, sluchátka
a v nich popová nahrávka.
Metro, davy, chaos, stádo,
to krásné brzké pražské ráno.

Kryštof Kučera

Les

Les šumí svou píseň,
zpívá nám všem,
přec nebuďte doma,
tak pojdte k nám ven!

Pojďte se proběhnout,
skákat a zpívat,
hned na vše budete
jinak se dívat.

Terezie Mádrová

Běží Karel po náledí,
Téměř neví o sobě,
Netvoru do očí hledí,
Vodky vypil skoro dvě.
Karel klouže, hledá chodník,
Všude kolem plno racků,
Tu se zvedne obrubník,
A dá mu strašnou facku.
Těžké ráno na záchytce,
Našeho Karla čeká,
Žaludek mu vzdouvá se,
Už na záchod spěchá.
On se ale nepoučil,
O týden už zas,
Do Lídlu si odskočil,
Koupit levný chlást.

Jakub Koledzai

Podzim

To zářivé slunce a zeleň listoví,
to s podzimem mizí neznámo kam.
A ani básník ve verších nepoví,
jakous to prázdnotu v srdci teď mám.

Však malíři se štětcí a paletou
s oblibou zvětňují podzimu tvář.
Ta vlídná pestrost s ponurou samotou
vytváří obraz, co dojímá nás.

Najednou překrásné listy vyblednou,
namrzlá jablka tlejí v trávě
a holé haluze bezútěšně ční.

Tu přichází zima s tváří tajemnou,
aby podzimu ke cti a slávě
přikryla sněhem ten plášť smuteční.

Dominika Benešová

Taneční

Krok sun krok,
ruce v bok
a sem tam skok,
to dělám rád...
Když vyhlásí volenku,
utíkám si pro Lenku.
Ach ne, rychlejší byl kamarád,
o Lence si můžu nechat jen zdát.
Chytím jinou holku
a jdem tančit polku.

Rebeka Harrisová

Už vidím světlo,
Určitě to bude bůh,
Ne, jen Žárovka.

Plesnivý banán,
Leží u nás v lednici,
Teče po stěnách.

Jakub Koledzai

Skapávající
kapky deště mi mizí
do mokré trávy.

Matylda Topinková

Přítel

Každý jich máme mnoho,
ale pravých, těch je málo,
večer se ti o nich sice nezdá,
ale život bez nich, to se nedá.

Faleš, ta mezi vámi nepanuje,
nenávisť, ta mezi vámi nekoluje
a strach mezi vámi neústí.

Jen lásky plný vztah
dokud jej však člověk neupustí.

Benjamin Selinger

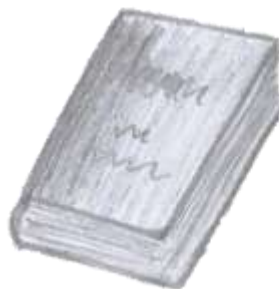

Moje srdce až dosud vesele si skákalo jako malý míček,
ale teď, když skončila kniha a příběh s ní,
mám pocit, že si ke svému světu už nenajdu klíček.

Zdá se mi, že do konce mých dní
už neopustí mne touha po nekončící knize
a já ji budu ráda hledat v jakékoli mlze.

Jednoho dne se míček znovu odrazí
a já najdu klíček, který odemkne cestu mlhou
a s nekonečnou vděčnou něhou,
ve tváři slunce za listopadového deště
zvednu novou knihu a budu číst ještě, ještě a ještě.

Bětko Helebrantová

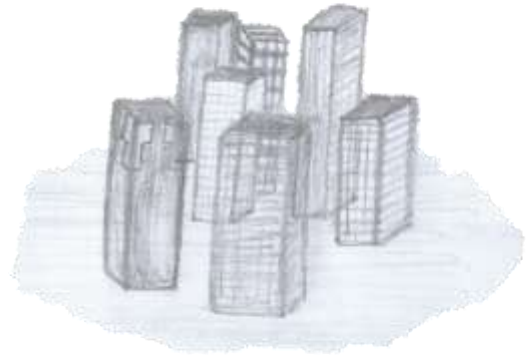
Město

Den se chýlí ku konci
a já přemýšlím ještě,
jestli budu moci,
přežít to v tom městě.

Bloudit v ulicích musím,
vyjít ven nemohu,
skoro se dusím
a zakopnu o nohu.

Teď ležím,
pak vstávám,
běžím
a mávám.

Lalika Podulka

Dívěnka

Ta dívěnka poklidně spí,
leží a sen se jí zdá,
nic už jí v tuto chvíli netrápí,
okolní svět jí nevnímá.

Sama si tam v dáli bdí,
nikdo ji teď nepozná.
Kolik času jí závidí?
A kolik ho ještě má?

Hledá, co by ji vzbudilo,
nemůže najít tu správnou věc,
však najednou to přijde.

To je to, co by jí pomohlo,
už není to žádná klec,
neb přátelství, o to jde.

Štěpánka Friedlová

Jak definovat nekonečno

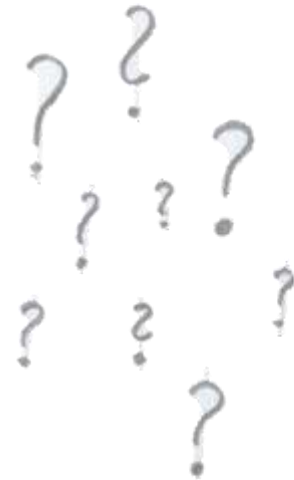
Jak definovat nekonečno,
věc bez konce a bez začátku.
Jak zapsat do tabulky pojem,
jež nezná sloupec, nezná řádku.

Mám před očima chvíli věčnou,
přímku okamžiku pochopení.
Však kéž by byla pouze tečnou
kružnice se středem v zapomnění.

Chci zapomenout na nevědomost
a nemít na mysli temnotu.
Chci vidět řešení jako světlo,
chci cítit jeho teplotu.

Jak definovat nekonečno,
jež znamená všechno a vlastně nic.
Co je to tedy nekonečno -
abstraktní pojem bez hranic?

Kristýna Tabačiková

Znovuzrození

Byl jsi malý a schovaný,
teď rosteš a záříš na všechny strany.
Teprve teď se dozvídáš, jak je život krásný,
tak buď opatrný, tu jiskřičku nezhasni.

Hanka Reisenauerová

Slétli ptáci
černá křídla
skrytá touha
ve mně hnila

Teď vylezla na povrch
dere se a drásá ven
ačkoli dřív tiše hnila
už to není jen zlý sen

Zlomila ty pastelky
jimiž zkreslila mi svět
černobílé zažívám teď chvílky
zoufale čekám odpověď

Nastal zvrát i ptáci vzlétli
to svět roztočil se naopak
jakoby touha objevila novou cestu
jakoby překonala velký tlak

Stalo se tak, když vzkvetla v hřích.

Tereza Horáčková

Nedosažené cíle

Prožil jsem dnes další den,
jako vždy s úsměvem.
Těžkosti jsem překonal,
zážitky si vychutnal.

Lehnu si teď na chvíličku,
na nebi spatřím svou hvězdičku.
Pomalů do snění upadám,
nedosažené cíle shledám.

Teď už s novou motivací,
kráčím čelem práci.
Překážky na zdolání čekají,
ve strachu se zmítají.

Život můj pokračuje,
k vrcholu se posunuje.
Cíle nové vznikají,
pochybnosti zívají.

Mikuláš Baník

Volba

Přede mnou je křižovatka, já nevím, která je ta
správná cesta.

Na jedné mě rozum, na druhý srdce trestá.

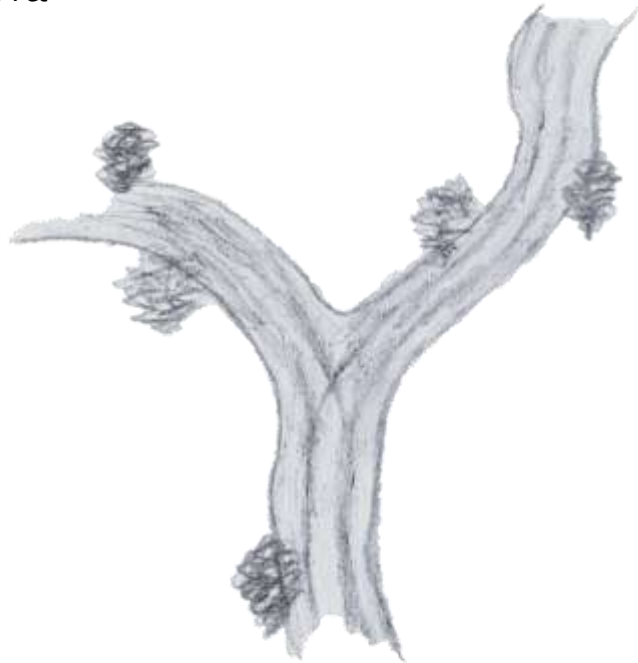
Jen rozhodnout a vědět kterým směrem...

Teď souží mě, že cesta ztroskotá výběrem.

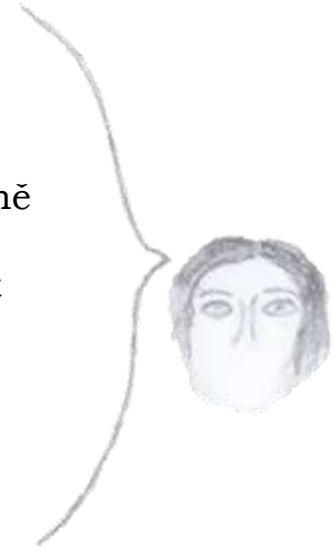
Jenom postrčit, navést k správné volbě.

A nechat se unášet po daném proudě...

Kristína Hulínová

Dýchej, dýchej znovu
znovu a víc v odlesk meče a růže
chytni, chytni mne prosím
neb bojím se, že utonu
křič, křič až do zrození měsíce
sviř, sviř krásně
jak zbloudilá světluška
a tápej, tápej, jak ona
mezi květy, nehty a zbytky od snídaně
zpívej, zpívej tak, jako tehdy,
když měla jsem dovoleno poslouchat
mluv, mluv a nepřestávej
ani za dunění zvonů
cpi, cpi mi ruce
do očí, uší a srdce
ať nic doufajíc necítím
skoč, skoč vzhůru
a já poplazím se
neb zem s tebou
není studená
zívni, zívni si
v radosti z toho
že vlastně i takhle
žijem.

Doubravka Dostálová

Výkřiky živého umrlce,
kletby, svíjící se ve smyčkách,
krásný den pro mé skepse.

Ztrácím se v morbidních hrách,
havran, omámen opijáty,
puma, lapena kořistí,
drogy, vyjasňující mysl.

Faraoni, pod vládou otroka,
bolest, něžně laskající tělo,
noční Tvor, měnící se v ozvěnu.

Barbora Pódová

Volný jako pták

Od rána je nový den
a já se cítím okouzlen.
Proč život podle osnov žít
celý den jen smutně bdít?
Po světě chci létat jako pták
a neptat se nikoho jak!
Do všeho se střemhlav pouštět
a každému hned rád odpouštět
Nemyslet na budoucnost a minulost
a hlavně nebrat život jako povinnost!

Matylda Topinková

Říkáš, že proměníš mé slzy v růže,
ale zapomínáš, že mají trny,
pomalu se mi zarývají do kůže,
jako šíp do utíkající srny.

Stojím nehybně v tom ostnatém poli
a zalévám všechny ty květiny svou krví,
na pokraji sil zachytím se čehokoli,
snad nepřilétnou ke mně supi jako první.

Linda Seidlová

Poznání

Tak jako každá vlnka,
tak jako lásky zrnka,
když pozapadají dohromady,
naskočí city a jejich cílem jsi ty.

Tak jako celé moře,
tak jako láska v celé hoře,
“jááj“, tolik bezesných nocí,
strašně moc mi chybí pohled do tvých očí.

Zamiloval jsem se a dokonce vím, jak se to stalo,
vím, že do mne v jeden den slunce pralo,
pak při pohledu na hvězdy jsem si řekl dost!!!
Chtěl jsem ti zavolat, avšak zachvátil mne most.

„Nádech, výdech,“ řekl jsem si, „nemám co ztratit.“
a tak jsem začal psát, chtěl jsem říct,
avšak po odeslání jsem se začal trápit.
Přemýšlel jsem, co odpovíš, co když jsem netrefil
dobu.
Později jsi odepsala a já myslel, že jsem se
rozpadnul.

A tak jsem začal psát, zase.
Asi už začínám šílet, protože se mi zdá o tom,
jak se koupu v másle.

Mikuláš Špalek

Žít

Když mračna zahalí slunce svit,
a život je jen šedý,
okolo praskající klid,
vše je zahaleno ledy.

Když nechce se mi ani spát
a puls mám stále stejný,
nic co by se mi mohlo zdát,
zajímavé není.

Lhostejnost a nuda,
otupí mi cit.
A celá se kroutím,
tohle není žít.

A potom se rozhlédnu,
všude tolik krásy,
něžnosti a lásky,
odvahy a činů.
Překážek a těžkostí,
nespočetně mnoho možností.
Tohle to je žít.

Laetitia Lubanda